מצוה להכות את הרשע ס"מ

אַרְבָּעִים יַכֶּנּוּ לֹא יוֹסִיף וְגוֹ', (דברים כה) **פְּקוּדָא דָּא לְהַלְקוֹת לְרָשָׁע, דְּאִיהוּ סָמָאֵל, דְּעָתִיד קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַחָאָה לֵיהּ חַמְשִׁין מָחָאן. בְּגִין דְּעָבַד גַּרְמֵיהּ אֱלוֹהַּ** הנה מצוה זו הוא להכות את סמא"ל הרשע, ועתיד הקב"ה להלקותו חמישים מלקות מאחר שהוא עשה עצמו לאלוה. **ייתי יְחוּדָא, דְּמַיְיחֲדָן בֵּיהּ יִשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹמָא, בְּכ"ה אָתְוָון, וְיִמְחֵי בְּהוֹן, לְמַאן דְּשַׁוֵּי גַּרְמֵיהּ אֱלוֹהַּ** ולכן יבוא הייחוד דשמע ישראל שיש בו כ"ה אותיות שמייחדים ישראל בכל יום בקר וערב שביחד הוא מנין חמישים, ובזה יוכה הסמא"ל לפי שעשה עצמו אלוה, **וְלָאו אִיהוּ אֶלָּא עֶבֶד מְטוּנָּף** ובאמת הוא אינו אלא עבד מטונף, דהיינו שמאחר שהוא פגם בשם מ"ה שעם ד' אותיות הוא מנין מ"ט ועם הכולל הוא נ' אז לכן הוא לוקה כנגדו נ' מלקות כאשר יאיר אור הייחוד לעתיד לבוא שאז יתבטלו החיצונים בב"א (רמ"ק). **וְאִלֵּין דְּסָרְחוּ בֵּהּ' תַּקִּין לוֹן קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,** (לְמָחָאָה) **בְּיו"ד ה"א וָא"ו, דְּאִינּוּן אַרְבָּעִים חָסֵר חַד** וכן אותם שסרחו בעוונות שבזה הם פגמו במלכות שהיא האות ה' האחרונה דשם הוי"ה, תיקן בהם הקב"ה שיכו אותם באותיות יו"ד ה"א וא"ו דז"א העולים ט"ל מלקויות. **וּבְהַאי שְׁמָא, מָחָא קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲשָׂרָה מַכְתְּשִׁין לְאָדָם. וְעַשְׂרָה לְחַוָּה. וַעֲשָׂרָה לְנָחָשׁ. וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא** ובזה השם הכה הקב"ה את האדם י' מכות ואת חוה י' מכות ואת

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הנחש י' מכות ואת הארץ ט' מכות וביחד הם מנין ט"ל מלקויות[שער]. **בְּגִין דְּכֻלְּהוּ סָרְחוּ בְּאָת ה'. וּבְגִין דָּא,** (בראשית ג) **כִּי עָשִׂיתָ זֹאת** וכל זה

אור הרשב"י

[שער] כדאיתא בעירובין דף ק' עמוד ב' והאמר רב יצחק בר אבדימי: עשר קללות נתקללה חוה, דכתיב אל האשה אמר הרבה ארבה – אלו שני טפי דמים, אחת דם נדה ואחת דם בתולים. עצבונך – זה צער גידול בנים, והרנך – זה צער העיבור, בעצב תלדי בנים – כמשמעו. ואל אישך תשוקתך – מלמד שהאשה משתוקקת על בעלה בשעה שיוצא לדרך. והוא ימשל בך – מלמד שהאשה תובעת בלב, והאיש תובע בפה, זו היא מדה טובה בנשים. – כי קאמרינן – דמרצייא ארצויי קמיה. – הני שבע הויין! כי אתא רב דימי אמר: עטופה כאבל, ומנודה מכל אדם, וחבושה בבית האסורין. מאי מנודה מכל אדם? אילימא משום דאסיר לה ייחוד – איהו נמי אסיר ליה ייחוד! – אלא: דאסירא לבי תרי. במתניתא תנא: מגדלת שער כלילית, ויושבת ומשתנת מים כבהמה, ונעשית כר לבעלה.

וכן איתא בפרקי דרבי אליעזר פרק יד אמר אדם לפני הב"ה רבון כל העולמים כשהייתי לבדי לא חטאתי לך אלא שהאשה שהבאת אצלי היא הדיחה אותי מדרכיך, שנאמר האשה אשר נתת עמדי וכו', קרא הב"ה לאשה ואמר לה לא דייך שחטאת את עצמך אלא שחטאת את אדם, אמרה לפניו רבון כל העולמים הנחש הסיח דעתי לחטא לפניך, שנ' הנחש השיאני ואוכל, והביא שלשתן ונתן עליהם גזר דין מתשעה קללות ומות, והפיל את סמאל ואת כת שלו ממקום קדושתן מן השמים, וקצץ רגליו של נחש, ופקד עליו להיות מפשיט את עורו ומצטער אחת לשבעה שנים בעצבון גדול, וארורו שיהיה שואף במיעיו, ומזונו נתהפך במיעיו לעפר, ומרורת פתנים מות בפיהו תתן שנאה בינו לבין בני האשה שהיו רוצצין את ראשו, ואחר ממנו המות, ונתן לאשה מתשע קללות ומות, ענוי לידה, וענוי דם בתולים, וענוי הריון, וענוי גדול בנים, ומכסה את ראשה כאבל, ואינה מגלחת אותה כי אם בזנות, ורצע את אזנה כעבד עולם וכשפחה משרתת בעלה, ואינה נאמנת בעדות, ואחר כל אלו מות, והוציא דומים לאדם מט' קללות ומות, וקצר כחו, וקצר קומתו, טומאת הזב, טומאת הקרי, טומאת תשמיש המטה, זורע חטים וקוצר קוצים, ומאכלו בעשב הארץ כבהמה, לחמו בדאבה, מזונותיו בזיע, ואחר כל אלו מות, אם אדם חטא מה חטא ארץ שנאררה, אלא על שלא הגיד את מעשיה, לפיכך נאררה, ובשעה שבני אדם חוטאין בעבירות הקלות, הוא מכה פירותיה של ארץ בעבור בני אדם, שנאמר ארורה האדמה בעבורך.

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

הוא מאחר שהם פגמו בה' דמלכות והפרידו אותיות מיה"ו דז"א מלא העולה ט"ל, ומשום כך נאמר 'כי עשית זאת', דהיינו שפגמת במלכות הנקראת זאת. (ע"כ).

ביבום צריך לכוין ליחוד זו"ן

כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו וּמֵת אַחַד מֵהֶם וּבֵן אֵין לוֹ וְגוֹ', יְבָמָה יָבֹא עָלֶיהָ וּלְקָחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וְיִבְּמָהּ. (דברים כה) **פְּקוּדָא דָּא, לְיַבֵּם אֵשֶׁת אָח דְּאֵשֶׁת אָח אִיהִי ד', וְעִם א"ח אִיהִי אֶחָד** [שעז]הנה מצוה זו הוא ליבם את אשת אחיו שמת, מאחר שאשת אחיו היא בסוד ד' דמלכות[שעח] ועם א"ח דז"א שהוא מצד היבם הוא סוד אח"ד ובזה נעשה ייחוד זו"ן. **וְאִם חָפֹץ וְשָׁלוֹם לְבֵיהּ לַאו אִיהוּ, לְמַיְתֵי אָח עַל ד', דְּאִיהִי אִתְּתֵיהּ בַּת זוּגֵיהּ דְּא"ח** ואם ח"ו ליבו בל עמו, בכדי לכוון להביא את אחיו שהוא סוד א"ח דז"א לייחוד עם ד' דמלכות בסוד אח"ד, שהיא בסוד אשתו בת זוגו דא"ח דז"א, **עָבִיד פְּרוּדָא, וְעָאל סָמָאֵל אֵל אַחֵר בְּאֶמְצָעִיתָא, וְאִתְּמַר בֵּיהּ,** (בראשית לח) **וְשִׁחֵת אַרְצָה לְבִלְתִּי וְגוֹ', דְּאִסְתַּלָּק קוּצָא דָּאָת ד' מִן אֶחָד** בזה הוא עושה

אור הרשב"י

[שעז] ובכדי להבין את המאמר הבא נקדים את מש"כ הרמ"ק שת"ת ויסוד נקראים שני אחים, וענין המיתה הוא סילוק והעלמה של אחד מהם, דהיינו שכאשר הת"ת מסתלק מהמלכות ועולה אל החכמה בזה המלכות נקראת ד' כי היא דלה ועניה מחמת הסתלקות ת"ת בעלה, והת"ת הוא אותיות א"ח דאחד מאחר שיש בו ט"ס, והיסוד הוא אח הת"ת שבא ליבם את אשת אחיו מלכות, דהיינו שהוא מחזיר את הת"ת לייחודו עם המלכות, ועי"כ לעשות את סוד אח"ד.

[שעח] כי הנה המלכות היא אות ד' מאחר שהיא עומדת כנגד ד' ספירות ת"ת נה"י דז"א, וכן היא ד'לה ועניה דלית לה מגרמה

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

פירוד בייחוד והוא מכניס את סמא"ל אל אחר באמצע הייחוד, ובזה נאמר בו 'ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו', והוא מאחר שהוא לא תיקן את אחיו כי בזה הוא סילק את קוץ האות ד' דאחד שהוא סוד היסוד המייחד, ועי"כ הוא בחינת אח"ר ולא אח"ד, מאחר שהוא הכניס את אל אחר והפריד את זו"ן[שעט]. **וּבְגִין דָּא, וְהָיָה אִם בָּא אֶל אֵשֶׁת אָחִיו וְשִׁחֵת אַרְצָה לְבִלְתִּי נְתָן זֶרַע לְאָחִיו. וְהַשְׁחָתַת זַרְעָא, מָנַע מִנֵּיהּ כַּמָּה בִּרְכָאן, וּפְרוּדָא דְּיִחוּדָא** ומשום כך נאמר והיה אם בא וגו' דהיינו שכאשר הוא לא מכוון לייחוד הוא משחית את זרעו ומונע מאחיו כמה ברכות מאחר שהוא הפריד את הייחוד בסוד אחר ולא אחד. **וּבְגִין דָּא וַיְהִי עֵר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה' וַיְמִיתֵהוּ ה'** ומשום כך נאמר ויהי ער וגו' הוא מאחר שהוא הפריד את זו"ן.

סוד היחוד ע"י הצדיק הוא היסוד

וְיִיחוּדָא דְּאָח עִם ד' בְּצַדִּיק ולכן סוד הייחוד דא"ח דז"א באות ד' דמלכות הוא ע"י הצדיק דיסוד. **וּבֹעַז בְּגִין דְּאִתְתַּקַּף עַל יְצִרֵיהּ, אִקְרֵי צַדִּיק** ומשום כך בועז שהתחזק על יצרו והוא בא על רות לשם

אור הרשב"י

כלום, וכן היא האות ה' הרביעית דשם הוי"ה. וזו המלכות הנקראת אנ"י ע"י האות ד' דילה היא סוד אדנ"י.

[שעט] ובענין זה איתא ביבמות דף לט עמוד ב' תנן התם: מצות יבום קודמת למצות חליצה – בראשונה שהיו מתכוונין לשם מצוה, עכשיו שאין מתכוונין לשם מצוה, אמרו: מצות חליצה קודמת למצות יבום. וכו', דתניא, אבא שאול אומר: הכונם את יבמתו לשם נוי, ולשום אישות, ולשום דבר אחר – כאילו פוגע בערוה, וקרוב אני בעיני להיות הולד ממזר.

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000